

Παρακλητικός Κανών στην Αγία Αναστασία τη Ρωμαία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Ευλογήσαντος του ιερέως, λέγομεν τον Ψαλμόν ρμβ (142)΄:

Και ευθύς το θεός Κύριος, και τα παρόντα τροπάρια

Ήχος δ΄. Ὁ υψωθείς εν τω Σταυρώ

Υπ’ αμετρήτων αναγκών και κακώσεων, και αφορήτων πειρασμών οι στενούμενοι, εν μετανοία σπεύσωμεν, βοώντας θερμώς· Μάρτυς αξιάγαστε, αθληφόρε Κυρίου, σπεύσον έξανάστησον, εκ παθών ημάς πάντας, εξαιτουμένους την σήν αρωγήν, Αναστασία, της Ρώμης το βλάστημα.

Δόξα. Το αυτό. Καί νυν. θεοτοκίον.

Ου σιωπήσομεν ποτέ θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι. Ει μη γαρ συ προίστασο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο εκ τσοούτων κινδύνων; Τις δε διεφύλαξεν έως νυν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου σους γαρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

ΨΑΛΜΟΣ Ν΄. 50. και αρχόμεθα του κανόνος, ου η ακροστιχίς·

ΔΙΑΣΩΣΟΝ ΜΕ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ.

Ωδή α΄. Ήχος πλ. δ΄. Υγράν διοδεύσας.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Δειναίς χειμαζόμενος προσβολαίς, προς σε ανατρέχω, εκζητών την αναψυχήν ώ μάρτυς Χριστού Αναστασία, εξ ομιχλώδους θυέλλης με λύτρωσαι.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Ίάσεων χάριν παντοδαπών, και δύναμιν πάσαν, διασώζειν εκ συμφορών, λαβούσα Σεμνή παρά Κυρίου, εκ της διττής ασθενείας με ίασαι.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Αρρήτων χαρίτων και δωρεών, τυχείν ηξιώθης, εκ χειρός παγκρατορικής· διο εκ της πλάνης καί του δόλου, του Αρχεκάκου ταχύ με εξάρπασον.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

Σωτήρα τεκούσα και ποιητήν, Ανύμφευτε Νύμφη, υπερήρθης των ουρανών διο δυσωπά σε των παγίδων, και των του κόσμου κακών με απάλλαξον.

Ωδή γ'. Ουρανίας αφίδος.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Ως θερμήν προστασίαν, και ακλινή πρόμαχον, ως καταφυγήν των νοσούντων και επανόρθωσιν, αεί τιμώντές σε, Αναστασία παρθένε, νυν επικαλούμεθα την σήν αντίληψιν.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Συ εδέξω Αγία, προ του σεπτού τέλους σου, άνωθεν φωνήν βεβαιούσαν, σοι το αιτούμενον, το θεραπεύειν δη, παντοίας νόσους πασχόντων, όθεν νυν ενέργησον το εν σοι χάρισμα.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Ομηγύρεις αζύγων, αθωνικόν σύστημα, και πληθύς πιστών εκ περάτων, πάντες προστρέχουσιν, ως ανυμνήσοντες εν τη Μονή Γρηγορίου, τα λαμπρά σου θαύματα και αγωνίσματα.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

Νοσημάτων ποικίλων, και πειρασμών έφοδος, και αλλεπαλλήλων κυμάτων, μέγα κλυδώνιον, αναχαιτίζεται, ταις κραταιαίς μεσιτείαις, και ταις παρακλήσεσι της θεομήτορος.

Διάσωσον, οσιομάρτυς παρθένε Αναστασία, τους σουσ δούλους εκ συμφορών, παθών τε και θλίψεων, ως άληκτος κρήνη των Ιαμάτων.

Επίβλεπον, εν ευμενεία Πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Είτα μνημονεύει ο ιερέυς, δι' ους η Παράκλησις γίνεται· και ημείς ψάλλομεν το Κύριε ελέησον, ιε'. Μετά δε την εκφώνησιν, το επόμενον

Κάθισμα. Ήχος β'. Τα άνω ζητών.

Πηγή δωρεών, υγείαν αναβρύουσα, αιτία καλών, ψυχών θεραπευτήριος, συμπαθώς επίβλεπον "Αναστασία τοις ικέταις σου, σαις μεσιτείαις άγουσα ημάς, εις θείον νυμφώνα καθαρότητας.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Μεγαλύνω τα πάθη σου, άπερ καθυπέστης δια τον Κύριον εξανάστησόν με δέομαι, Μάρτυς Αναστάσεως επώνυμε.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Επανέγειρον Πάνσεμνε, κλίνης οδυνών μου πίκρας τε θλίψεως, κατευθύνουσα τον βίον μου, εκ της ακηδίας προς τα κρείττονα.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Οιδημάτων νοσήματα, ψύξεις, αιματώσεις, κήλαι, εγκαύματα, ασθενούντων δεομένων σου, τη ση επικλήσει θεραπεύονται.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων.

Συμμαχία υπέρμαχος, σύμπονος και σύμπλους τώδε τω βίω μου, συνεργός και συνεπίκουρος, στήθί μοι Μαρία Αειπάρθενε.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

ίλιγγος δεινός, πυρετός, καρδιοπάθεια, νοσώδεις και λοιμώδεις επιφοραί, τη ση πρόνοια, Αθληφόρε απελαύνονται.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Όγκοι φοβεροί, λευχαιμία, νεφροπάθεια, αιμορραγία, αρθρίτις και πληγαί, τη ση φροντίδι και αγάπη θεραπεύονται.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Μόλυνσις ψυχής, τη μολύνσει νου και σώματος, συνήλθε εν εμοί τω ρυπαρώ Αναστασία, σαις λιταίς όλον με κάθαρον.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων

Άγνισον Αγνή, λεπρωθείσαν την καρδίαν μου, τω πλήθει των αμέτρων μου κακιών, οδοποιούσα, προς το φως της Αναστάσεως.

Ωδή στ'. Την δέησιν.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Ρωννύμενος, εκ πολλών κακώσεων, και αλλόμενος ως έλαφος ψάλλω, ανευφημών ποσαπλώς σουσ αγώνας, και ανυμνών σα λαμπρά κατορθώματα, προσπίπτω δε και προσκυνώ, την παμπόθητον θείαν εικόνα σου.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Το σώμα σου, ηξιώθης Πάνσεμνε, τω Νυμφίω παραστήσαι θυσίαν, και δι' ελαίου φρονίμων παρθένων, συνεισελθείν εις νυμφώνα ουράνιον, κακείθεν οία συμπαθής, καταπέμπειν αφθόνως δωρήματα.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Υπήκοος, έως τέλους γέγονας, τη σεμνή σου διδασκάλω Σοφία ουκ εδειλίασας γαρ τους τυράννους, και το δριμύ των βασάνων υπήνεγκας· διο απείληφας τρανώς, τον της δόξης αμάραντον στέφανον.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων

Συνέλαβες, απορρήτως Δέσποινα, τον του κόσμου συνοχέα και Κτίστην, αποκήσασα τούτον αφράστως, και μετά τόκον ως πριν διαμείνασα διο τιμώνμεν ευλαβώς, σε την μόνην Αγνήν Αειπάρθενον.

Διάσωσον, οσιομάρτυς παρθένε Αναστασία, τους σους δούλους εκ συμφορών, παθών τε και θλίψεων, ως άληκτος κρήνη των ιαμάτων.

Άχραντε η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Είτα μνημονεύει ο ιερεύς, ως δεδήλωται. Μετά δε την εκφώνησιν, το Κοντάκιον.

Ήχος β'. Προστασία των Χριστιανών.

Προστασία των χειμαζόμενων ακράδαντε, ικεσία προς τον Πλαστουργόν αμετάσειστε, μη βραδύνης ανενεγκείν θεώ λιτάς ημών, αλλά πλήρωσον ως συμπαθής, το δεδομένον εξ Αυτού, τοις πιστώς ευφημούσι σε τάχυνον εν ανάγκη, και σπεύσον προς θεραπείαν, η ιατρεύουσα ημάς, Αναστάσεως φερώνυμε.

Το Προκείμενον.

Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον και προσέσχε μοι, και εισήκουσε της δεήσεώς μου.

Στίχ: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου, και κατηύθυνε τα διαβήματά μου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εκ του κατά Ματθαίον. Κεφ. κε', 1-13.

Είπεν ο Κύριος την παραβολήν ταύτην, ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών δέκα παρθένοις, αίτινες λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, εξήλθον εις απάντησιν του

Νυμφίου. Πέντε δε ήσαν εξ αυτών φρόνιμοι και αι πέντε μωραί. Αίτινες μωραί λαβούσαι τας λαμπάδας εαυτών, ουκ έλαβον μεθ' εαυτών έλαιον αι δε φρόνιμοι έλαβον έλαιον εν τοις αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών. Χρονίζοντος δε του Νυμφίου ενύσταξαν πάσαι και εκάθευδον. Μέσης δε νυκτός κραυγή γέγονεν ιδού ο Νυμφίος έρχεται, εξέρχεσθε εις απάντησιν αυτού. Τότε ηγέρθησαν πάσαι αι παρθένοι εκείναι και εκόσμησαν τας λαμπάδας αυτών. Αι δε μωραί ταις φρονίμοις είπον δότε ημίν εκ του ελαίου υμών, ότι αι λαμπάδες ημών σβέννυνται. Απεκρίθησαν δε αι φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε ουκ αρκέσει ημίν και υμίν πορεύεσθε δε μάλλον προς τους πωλούντας και αγοράσατε εαυταίς. Απερχομένων δε αυτών αγοράσαι, ήλθεν ο Νυμφίος, και αι έτοιμοι εισήλθον μετ' αυτού εις τους γάμους, και εκλείσθη η θύρα. Ύστερον δε έρχονται και αι λοιπαί παρθένοι λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, άνοιξον ημίν. Ο δε αποκριθείς είπεν αμήν λέγω υμίν, ουκ οίδα υμάς. Γρηγορείτε ουν, ότι ουκ οίδατε την ήμέραν ουδέ την ώραν, εν η ο υιός του ανθρώπου έρχεται.

Δόξα. Ήχος β'.

Ταις της Αθληφόρου, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, των εμών εγκλημάτων.

Και νυν...

Ταις της Θεοτόκου, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, των εμών εγκλημάτων.

Στίχ: Ελέησόν με ο θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Ήχος πλ. β'. Ολην αποθέμενοι.

Όλη ει πλησίον μου, περικαλλής και ωραία, μωμός σοι ουκ ένεστι, λέγει σοι ο Κύριος, Οσιόαθλε άσπιλον κόσμον γαρ, περιβεβλημένη, πάρει νυν εκ δεξιών αυτού, πεποικιλμένη δε, τα τροπαιοφόρα μαρτύρια ταύτα δη ταύτα πρότεινον, άπερ δι' Αυτόν καθυπέμεινας, όπως εξιλάση Αυτόν κινούσα σπλάγχνα οικτιρμών, του συγχωρήσαι και σώσαι με, όταν μέλλω κρίνεσθαι.

Ο ιερέυς-Σώσον ο Θεός τον λαόν σου...

Ο λαός. Κύριε ελέησον ιβ'.

Ο ιερέυς- Ελέει και οικτιρμοίς.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Ανεγείρεις πεσόντας, νουθετείς τους πιστούς, και νευροίς τους κάμνοντας, υψοίς ημών το κέρας, ευφραίνεις τους υμνούντας, εκ καρδίας και μέλποντας· ο των Πατέρων ημών, θεός ευλογητός ει.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Νοεραίς ταις ακτίσιν, ελαμπρύνθησ Παμμάκαρ ψυχή και σώματι· διο η μυροθήκη, των θείων σου λειψάνων, θεραπεύει τους ψάλλοντας· ο των Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός ει.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Αγαπώσα τον Κτίστην, την διττήν εντολήν Μάρτυς εξεπλήρωσας, επει και τον πλησίον, ηγάπησας ως έδει, εν τη πράξει διδάσκουσα ο των Πατέρων θεός, όντως εστίν Αγάπη.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων

Στάμνος όντως εφάνης, συλλαβούσα Χριστόν μάνα το ουράνιον, και τούτον εκτεκούσα, τροφήν αθανασίας, και τρυφήν ημών άρρητον, τον των Πατέρων ημών, θεόν ευλογημένον.

Ωδή η'. Τον βασιλέα.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Τις με χωρίσει, από αγάπης Κυρίου; ου λιμός, ου γυμνότης, ου θλίψις· Αυτώ ποθώ συνείναι, έφης εις τους αιώνας.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Ανακουφίζεις, παραμυθείς ασθενούντας, αναψύχεις καταπονουμένους• πάντα δρας εις δόξαν, Χριστού του αναστάντος.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Συμπαθέστατη και φιλανθρώπω προνοία, συμπαρίστασαι τοις ενδεέσι, και ευγνωμονούσι, σε Κόρη εις αιώνας.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων

Ιλαρωτάτη, και αγαθή διαθέσει, ασφαλίζεις παντοίων εκ κινδύνων, τους υπερυψούντας, σε μόνη Θεοτόκε.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Αιμάτων σου εκχύσεις, κάλλος παρθενίας, και ακλινείς μεσιτεΐάι σου Πάνσεμνε, αποκαθαίρουσι πάθη, πληγάς και τραύματα.

Αγία του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Αμόλυντον νυμφώνα, Κόρη εκκληρώσω, εις ουρανίους θαλάμους χορεύουσα, τους ευσεβώς σε τιμώντας επιβραβεύουσα.

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι

Ροαίς των σων αιμάτων, μύροις δε λειψάνων, εν επικλήσει σεπτού σου ονόματος,

Αναστασία πηγάζεις, άφθιτα νάματα.

Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων

Τρυφή πιστών Παρθένε, δόξα συ Μαρτύρων, Ιεραρχών το σεπτόν εγκαλλώπισμα,
Αθωνιτών δε Πατέρων στερρόν προτείχισμα,

Καί ευθύς το Άξιόν εστίν, και τα παρόντα Μεγαλυνάρια.

Όνυχας, οδόντας τε και μαστούς, χείρας τε και πόδας, εκκοπέισα ανηλεώς, όνυξιν
εξέσθης, πυρί καταφλεχθείσα, Αναστασία μάρτυς οσιοπάρθενε.

Δόξης ακήρατου κατατρυφάν, κατηξιωμένη, εν ταις άνω διαμοναίς, πρόσδεξαι
δεήσεις, λαού ημαρτηκότος, και σαις πρεσβείαις ρύσαι, πάντας κολάσεως.

Τρεις λαμπρούς στεφάνους απολαβείν, Μάκαρ ηξιώθης, εκ χειρός του Δημιουργού
τον της παρθενίας, και τον του μαρτυρίου, τον της υπακοής δε, εν τη ασκήσει σου.

Άφθονα Ιάματα παρασχείν, νυν μη κατοκνήσης, μηδέ πέμψης ημάς κενούς· ώ
Αναστασία, το δύνασθαι γαρ έχεις, ως φέρουσα την χάριν του Παντοκράτορας.

Ζη η ση ψυχή εν χειρί θεού, άνευθεν δασάνων, εν ειρήνη διηνεκεί χαίρει δε
πλουτούσα, Μονή του Γρηγορίου, τα θεια λείψανα σου, κόσμον ως άφθαρτον.

Έλαιον αγάπης παρθενικής, νήψεως εν πάσι, εγρηγόρσεως μυστικής, έσχες εν
λαμπάδι, τη ση Αναστασία, διο νυν εμβατεύεις εις τα ουράνια.

Έλαιον επίσταξον επ' έμέ, τον κεναίς απάταις, δουλωθέντα και ηδοναίς, φώτισον
τον νουν μου, ψυχήν τε και καρδίαν, χριόμενα ελαίω αγαλλιιάσεως.

Δίδαξόν με Μάρτυς επιτελείν, την αγιωσύνην, εν τω φόβω τω προς θεόν, και τη ση
πρεσβεία καθήλωσον τας σάρκας, και προς τον Ιησούν μου, στρέψον την έφεσιν.

Ως απολαβούσα δόξης τρισσώς, το λογιστικόν μου, συν τω επιθυμητικώ, και
θυμοειδεί μου καταύγασαν φωτί σου, και της θεώσεώς με ποιήσον άξιον.

Πάσαι των αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι
“Άγιοι Πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθήναι ημάς.

Τρισάγιον Παναγία Τριάς Πάτερ ημών Ότι σου εστίν.

Είτα το παρόν Απολυτίκιον. Ήχος γ΄. Την ωραιότητα.

Την οσιόαθλον και καλλιπάρθενον, Ρώμης το βλάστημα, και μέγα καύχημα, της
αναστάσεως Χριστού, αξίως την επώνυμον, δεύτε ευφημήσωμεν, Αναστασίαν την
πάνσεμνον, βρύει γαρ ιάσεων, ακεσώδυνα φάρμακα, τοις των λειψάνων αυτής την
θήκην, προσπτυσσομένοις μετά πίστεως.

Ο ιερεύς μνημονεύει

Ελέησον ημάς ο Θεός, κ,τ.λ.

Είτα ποιεί την Απόλυσιν.

Προ δε του Δι΄ ευχών, ψάλλονται τα παρόντα·

Ήχος β΄. Ότε εκ του ξύλου.

Πάντες οι εν νόσοις χαλεπαίς, και ταις τρικυμιαίς του βίου, εκταρασσόμενοι νυν,
δεύτε δη προσδράμωμεν και προσκυνήσωμεν, την εικόνα την πάντιμον, της
Αναστασίας, ταύτην ικετεύοντες εν κατανύξει πολλή· σπεύσον, εξεγέρθητι όπως
πάντας εκ παθών αναστήσης, Μάρτυς Αναστάσεως φερώνυμε.

Την πάσαν ελπίδα μου, εις σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξαν με υπό την σκέπην σου.

Δι' ευχών των Αγίων...